

Κείμενο: Γιάννης Καρωτάκης, S/Y Mimosa

Το 61^ο Ράλλυ Αιγαίου με την MIMOSA

Παίρνει την μπάλα ο Πούτσος, την πετάει στον Σιδέρη που ξεγελάει τους αμυντικούς και την στέλνει στα δίχτυα του Οικονομόπουλου. Έτσι στο 49^ο ο Πώργος Σιδέρης ανοίγει το σκορ και στο γήπεδο γίνεται σεισμός. Η χαρά των ολυμπιακών δεν θα διαρκέσει για πολύ. Δέκα λεπτά αργότερα ο Δομάζος, του Παναθηναϊκού για τους νεότερους, εκτελεί φάουλ και ισοφαρίζει. Και έτσι θα λήξει ο αγώνας 1-1. Η θεά τύχη θα αποφασίσει ποιος είναι ο νικητής του Κυπέλλου Ελλάδος εν έτη 1969! Κορώνα γράμματα. Ο τελικός που κρίθηκε στο στρίψιμο της δραχμής και άλλο ένα ντέρμπι μεταξύ των δύο αιωνίων αντιπάλων.

Ράλλυ Αιγαίου 2024, από το Φάληρο στον Φοίνικα Σύρου, περνάει πρώτο τη γραμμή τερματισμού το Bullet με κυβερνήτες τους Δημήτρη Δεληγιάννη και Σίμο Καμουριδίη και λίγα λεπτά πίσω του το τουρκικό Orient Express με κυβερνήτες τους Ζεηρη Atabay και Ayse Atabay. Η μονομαχία, ναυμαχία χωρίς πυρά είπαν κάποιοι, συνεχίζεται και στην δεύτερη ιστιοδρομία γύρω από το Πιπέρι, Καλαπόδι για τους ντόπιους, πάλι το Bullet τον πρώτο. Τρίτη ιστιοδρομία, πάλι πορεία για το Πιπέρι και τον Μέρμηγκα ανοικτά της Πάρου, Bullet και Orient express δίνουν μάχη boat to boat και ήρθε η σειρά του Orient Express να ανέβει στο βάθρο. Φεύγοντας από τον Φοίνικα για το Σούνιο για την τελευταία και μεγαλύτερη ιστιοδρομία, την πρωτιά θα πάρουν δύο outsider, το Grace και το Αρετή, αφήνοντας τους δύο μονομάχους στην τρίτη θέση το Bullet και τέταρτη θέση το Orient Express. Δεν θα χρειαστεί η Επιτροπή να ρίξει κορώνα γράμματα, το Bullet κατακτά την πρώτη θέση στη γενική κατάταξη, χωρίς αμφισβήτηση.

Κάπως έτσι θα περιέγραφα το 61^ο Ράλλυ Αιγαίου εάν ήμουν αθλητικός συντάκτης. Στο άρθρο μου θα πρόσθετα και μερικές φωτογραφίες με ακριβά σκάφη, σαμπάνιες Dom Pérignon, και την λίστα με τους πέντε πρώτους, les και ήταν οι μόνοι που έτρεχαν! Έτσι οι αναγνώστες θα είχαν μια εικόνα για την ιστιοπλοΐα, απλησίαστη για τους περισσότερους, ενισχύοντας τον μύθο του σκαφάτου αλλά σίγουρα λίγο μακριά από την ελληνική πραγματικότητα και τους πολλούς 'αθλητές' του σαββατοκύριακου.

Και μια και δεν είμαι αθλητικός συντάκτης, αλλά λάτρης της θάλασσας και των ιστιοφόρων, ας δούμε τα πράγματα από μίαν άλλη σκοπιά. Του ερασιτέχνη αγωνιζόμενου. **Για μας είναι το τρίτο Ράλλυ Αιγαίου, και χρόνο με τον χρόνο γινόμαστε και πιο αγωνιστικοί. Και η Μιμόζα και το πλήρωμα. Πάμε αγώνα και όχι βόλτα!** Εκκίνηση στο Φάληρο και πορεία για την νότια Σέριφο. Το μελτέμι δεν μας ανομπάρει όπως πέρυσι στο ράλλυ της άνοιξης, και ταξιδεύουμε δευτερόπρωμα με αέρα 20-25 κόμβους. Είμαστε μπροστά σχεδόν από όλα τα σκάφη της κατηγορίας Sport και από τους τελευταίους στην κατηγορία μας, Performance. Οχτώ είμασταν όλοι και όλοι στην κατηγορία Performance και έξι στην κατηγορία Sport. Πλησιάζοντας τη Σέριφο ο αέρας φορτώνει και αποφασίζουμε να απομακρυνθούμε από την ακτή, ακολουθώντας το τι λέω στο μάθημα μετεωρολογίας στη σχολή ανοικτής θαλάσσης του ομίλου της Σύρου. Μακριά από τα ακρωτήρια και τις

ψηλές κορφές! Ο Αίολος όμως δεν ξέρει από κανόνες μετεωρολογίας ή μάλλον αποφασίζει να μας κάνει καψόνι και από 32 κόμβους αέρα σε λίγα μέτρα θα πέσει στους μηδέν! Ναι μηδέν, κουρτίνα ανοικτά από τον Κουταλά και τις περίφημες σπιλιάδες του. Ο λίγος αέρας είναι κοντά στις ακτές, στεριανός. Τον βλέπουν τα σκάφη πίσω μας με πρώτο το Ούσουρα με τους συντοπίτες μας, πάνε άκρη άκρη και θα μας περάσουν ενώ αγωνιζόμαστε να πάμε πιο κοντά στο νησί. Τρεις, τέσσερις ώρες περιπλανιόμαστε με ταχύτητα κουπιού, ευτυχώς έχει πέσει η νύχτα και είμαστε κάτω από την πανσέληνο και όχι τον ήλιο! Θα περιμένουμε την αυγή για να κόψουμε την γραμμή τερματισμού, δίπλα δίπλα με το Alma Libre. Το Mayaki II, θα τερματίσει πολύ αργότερα.

Τερματίσαμε στον Φοίνικα, στο σπίτι μας, στο λιμάνι μας. Ο Νίκος, η καρδιά του λιμανιού, ο άνθρωπος που με λίγα μέσα αναδεικνύει το λιμάνι σε πρώτο προορισμό στις Κυκλάδες, μας έχει ελεύθερη μια θέση από μέσα, στο λιμανάκι. Δένουμε, τελευταίοι της κατηγορίας μας, αλλά πανευτυχώς. Αντίθετα από τις άλλες χρονιές, το ράλλυ φέτος αράζει στην Σύρο. Μοναδικός προορισμός ο Φοίνικας και οι δύο επόμενες ιστιοδρομίες ξεκινούν και τερματίζουν στον Φοίνικα. Η δεύτερη μας κάνει τον γύρο της νησίδας Πιπέρι, νοτιοανατολικά της Κύθου και βόρεια της Σερίφου. Παλιά ήταν βοσκοτόπος και σήμερα καταφύγιο για τα θαλασσοπούλια. Θα τερματίσουμε προ τελευταίοι! Κερδίσαμε έναν σοβαρό συναγωνιστή, το TIAMAT. Άθλος! Η τρίτη ιστιοδρομία, μας φέρνει πάλι στο Πιπέρι, ή καλύτερα Καλαπόδι, και συνεχίζουμε για τον Μέρμηγκα, μοναχικό βράχο στην μέση του πελάγους, βόρεια της Πάρου. Κάθε φορά που βλέπουμε στον χάρτη, τον έντυπο αυτόν που μυρίζει ακόμα μελάνι, Μέρμηγκας, Μυρμήγκια, Fourmis και Fourmiche σε κοντινά πελάγη της Μεσογείου, ανοίγουμε τα μάτια μας! Ο κίνδυνος ίσως να είναι ίσα ίσα ορατός. Ο σημερινός Μέρμηγκας στέκεται ψηλά σαν την μοναδική δωρική κολώνα ενός ποντισμένου αρχαίου ναού! Κάνουμε τον γύρο όπως προβλέπουν οι οδηγίες πλου, και για τα επόμενα 14 μίλια προς τον Φοίνικα, είμαστε όρτσα με 20-25 κόμβους άνεμο και κύμα. Όρτσα κουράζεται και το σκάφος και το πλήρωμα. Ταξιδεύοντας φέτος δύο μήνες στο νότιο Αιγαίο, δεν κάναμε ούτε δέκα τακ όρτσα. Διαλέγουμε την πορεία μας και τον καιρό στο ταξίδι. Στον αγώνα διαλέγουν άλλοι για μας, και εάν θέλουμε πάμε και εάν δεν θέλουμε μένουμε στο καφενείο του λιμανιού. Ο ήλιος δύει πίσω από τα Θερμιά όταν τερματίζουμε. Τελευταίοι, απογοήτευση, δώσαμε τον καλύτερο εαυτό μας, αλλά κάπου κάναμε λάθη. Θέλει δουλειά ακόμα.

Από την μέρα που φτάσαμε στη Σύρο μέχρι που φύγαμε, όταν δεν τρέχουμε αγώνα, ο χρόνος μας γεμίζει με γιορτές και πανηγύρια. Στον μόλο του Φοίνικα μας καλωσορίζει ο Ναυτικός Όμιλος Σύρου, η απονομή της δεύτερης ιστιοδρομίας γίνεται στο γνωστό κέντρο στο Κίνι, με τον ήλιο να βουτάει στη θάλασσα, και της τρίτης στη βίλα Τσιροπινά στην Ντελαγκράτσια, μάρτυρας του πλούσιου παρελθόντος του νησιού. Οι μουσικές βραδιές σε βιομηχανικές εγκαταστάσεις δεν μας εμπνέουν, μένουμε σπίτι.

Σάββατο πρωί, ήρθε η ώρα για την τελευταία ιστιοδρομία και την επιστροφή. Σύρος-Σούνιο αφήνοντας τη Σίφνο δεξιά. Ενεννίτα έξι μίλια και η πλειοψηφία όρτσα. Μένουμε μακριά από τη Σέριφο και τη Σίφνο. Πορεία πίσω από το Αρετή, που σιγά σιγά μας αφήνει πίσω. Το μελτέμι δεν μας έχει εγκαταλείψει. Ο άνεμος είναι σταθερός, 20-25 κόμβοι, δευτερόπρωμα μέχρι την νότια Σίφνο, όρτσα μετά. Στα μέσα της Σερίφου μας καταφθάνει το TIAMAT και μας περνάει! Πριν τα μεσάνυχτα φτάνουμε στον Σαν Τζώρτζη, δυτικά του νησιού. Παρά τη γνώμη του Σάββα να περάσουμε μακριά, πάμε κοντά στην ακτή. Μέσα στην νύχτα χωρίς φεγγάρι, κάνουμε σάλωμ ανάμεσα στα φορητά αρόδο. Μα που είναι η πρύμη του; Ο αέρας μας εγκαταλείπει και αγαναχτούμε να φτά-

61° Ράλλυ Αιγαίου

σομε βόρειο δυτικά του νησιού και να ξαναβρούμε τον σύμμαχο μας, το μελτέμι. Έπρεπε να σε ακούγαμε Σάββα, είναι η πολλοστή φορά που μας ξεγελάει ο Σαν Τζώρτζης. Τακ και πάλι τακ, και στις τρεις τα ξημερώματα τερματίζουμε το 61° Ράλλυ Αιγαίου, κάτω από τον ναό του Ποσειδώνου. Προ τελευταίο! Πάλι περάσαμε τους φίλους μας του TIAMAT. Δίπλα μας το Water Gipsy, το Trinity, το Alma Libre, όλα Sport, δεν συναγωνιζόμαστε. Μας μένουν άλλες πέντε ώρες όρτσα μέχρι να δέσουμε στη θέση μας στον όμιλο μας τον NOTK. Έτσι πέφτει και η αυλαία του φετινού αγώνα. Έβδομοι στους οκτώ, ο όγδοος έριξε το κατάρτι του στην πρώτη ιστιοδρομία. Τα καταφέραμε, τερματίσαμε τέσσερεις ιστιοδρομίες, κοντά 300 μίλια, χωρίς να ανοίξει ρουθούνι και η μόνη ζημιά στο σκάφος είναι ο σύρτης του φούρνου που μας έμεινε στο χέρι από τη σκουριά!

Από τις τέσσερεις ιστιοδρομίες θα τερματίσουμε δύο φορές τελευταίοι και δύο φορές προτελευταίοι. Είμαστε σίγουρα λίγο απογοητευμένοι. Σας δικοί το πιστοποιητικό σας, μα γιατί δεν τρέχετε στην κατηγορία Sport, θα μας ρωτήσουν πολλοί. Ένας μεγάλος αθλητής έλεγε ότι ποτέ δεν νίκησε κάποιον που δεν ήταν κουρασμένος, δεν είχε κάποιο πρόβλημα στο πόδι ή δεν είχε κοιμηθεί καλά την νύχτα! Για να απαντήσω στην πρώτη παρατήρηση θα πω ότι από τη στιγμή που τα σκάφη δεν είναι πανομοιότυπα, τα αποτελέσματα ενός αγώνα εξαρτώνται από πολλούς παραμέτρους. Το σύστημα ισοζυγισμού, ORC versus IRC, το σύστημα βαθμολόγησης, πχ Time On Time, Time On Distance, Constructed Course, Weather Routing Scoring, το πιστοποιητικό μας. Ο ιστιοπλοϊκός αγώνας δεν είναι σαν ένα κατοστάρι στίβου που ο πρώτος που κόβει το νήμα είναι και ο νικητής. Και λοιπόν; Το ξέρουμε και το δεχόμαστε, αλλιώς ξαναμένουμε στο καφενείο. Για τη δεύτερη ερώτηση, δεν αποφασίζουμε εμείς σε πια κατηγορία τρέχουμε αλλά η Dynamic Allowance. Και

εάν θέλετε να μάθετε κάτι για αυτή ή την CDL, διαβάστε το άρθρο μου σε αυτό το ίδιο τεύχος. Στο τέλος δεν σκοπεύουμε να αλλάξουμε πιστοποιητικό, δεν θα κόψουμε κανένα μέτρο στα πανιά μας για να τρέχουμε Sport και θα συνεχίσουμε να τρέχουμε Performance. Προτιμάμε να κερδίζουμε πότε πότε ένα δύσκολο αντίπαλο παρά πολλούς εύκολους!

Παντεβού λοιπόν το 2025. Ναι θα ξανατρέξουμε το Ράλλυ Αιγαίου. **Θα ξανατρέξουμε γιατί ο αγώνας είναι απαιτητικός, τα μεγάλα μπράτσα μας θυμίζουν μακρινά ταξίδια και η περιοδεία σε 2-3 νησιά έχει μια γεύση νέας ανακάλυψης, εξερεύνησης.** Τι ευτυχία να μπαίνεις σε ένα άγνωστο λιμάνι, να βλέπεις άλλους τόπους, άλλους ανθρώπους κάθε λίγο και λιγάκι! Ανοίγει το μυαλό σου και τα μάτια σου. Το Ράλλυ Αιγαίου συνδυάζει τη θάλασσα ως αγωνιστικό στίβο και τη θάλασσα ως τελευταίο χώρο ελευθερίας και μπτέρα του πολιτισμού. Γι' αυτό θα ξαναβρούμε.

Κείμενο: Γεωργία Χατζηγιαννάκη, Ψυχολόγος – Φιλολόγος

61° Ράλλυ Αιγαίου: το πρώτο μου Ράλλυ Αιγαίου!

Το Ράλλυ Αιγαίου έγινε ένας ακόμα λόγος να διακόψω για 4η φορά την ανάγνωση της Harper Lee, τοποθετώντας αδέξια τον σελιδοδείκτη για να σηκώσω το τηλέφωνο που χτυπούσε, Πέμπτη, δύο ημέρες πριν την εκκίνηση του φετινού 61^{ου} Ράλλυ.

«...είσαι διαθέσιμη για το Ράλλυ;» άκουσα από τον **Αλέξανδρο Κουρή**, ιδιοκτήτη και κυβερνήτη του **Mayaki II**, κάτω από το αρμυρίκι που με φιλοξενούσε τις τελευταίες ημέρες παρά με τη Harper Lee μήπως και ολοκληρώσω το πόνημά της -Πούλιτζερ είναι αυτό- ενώ ήδη στο μυαλό μου ετοιμάζα βαλίτσα, εξοπλισμό και προμήθειες. Μιάμιση ημέρα μετά, με ελάχιστο ύπνο καθώς όλα έγιναν την τελευταία στιγμή, ξεκινήσαμε τρεις άνθρωποι που γνωριζόμασταν ελάχιστα έως καθόλου να τρέξουμε το 61° Ράλλυ Αιγαίου. **Ο Αλέξανδρος, η Ευαγγελία κι εγώ, με ανυπέβλητη χαρά και πολλές μύρες ΝΗΣΟΣ στο ψυγείο, ξεκινούσαμε το 61° Ράλλυ Αιγαίου.** Ένα Ράλλυ που μυστικά του κρυφοκλείσαμε το μάτι πως μαζί του θα περνούσαμε καλά με στόχο φυσικά να τερματίζουμε. 1ος σταθμός ο Φοίνικας της Σύρου. Το meeting σύντομο και περιεκτικό συνοψίζεται στα λόγια του κυβερνήτη: στο σκάφος αυτό feel at home αλλά πρώτα απ'όλα σας παρακαλώ η ασφάλεια!

Το σκάφος μας Mayaki II, ένα Moody 44, αγωνιζόταν στην κατηγορία sport και λόγω έλλειψης χεριών, όχι όμως καρδιών, οι κινήσεις και τα μέσα μας προσαρμόστηκαν στα δεδομένα. Κατά την εκκίνηση στο Φάληρο, το μπαλόني μας ταλαιπώρησε στο άνοιγμα μετά την 3η σηματοδύρα για τις Φλέβες δημιουργώντας μικρές ζημιές ήδη από τα πρώτα λεπτά και αυτήν την αδιόρατη αμχανία που δημιουργεί η έλλειψη τριβής με το σκάφος και δεσίματος μεταξύ μας.....για πρώτη αλλά και τελευταία φορά! Στην πορεία για τα πρώτα 90 μίλια το ηθικό αναπτερώθηκε δεξιά της Σερφίου σε μια γρήγορη ιστιοδρομία, ενώ βλέποντας τα μπροστινά μας

σκάφη κολλημένα κάτω από το νησί συζητούσαμε την επόμενη κίνησή μας. Η εμφάνιση της πανσελήνου γλύκανε κάθε κούραση, ακόμα κι όταν μείναμε από αέρα, ακόμα κι όταν βλέπαμε κάθε πλευρά του νησιού Βούς τριγυρνώντας γύρω του σαν πεταλούδες γύρω από το φως που δεν πρέπει να ακουμπήσουμε. Πλέον η εξάντληση είναι εμφανής, δεν υπάρχει διάθεση ούτε για ιστορίες, ούτε καν για εκείνη με τον φίλο – ερασιτέχνη-μπάρμαν-με-το-φουσκωτό- που κερνούσε κοκτέιλ στα Ρήνεια σε μια από τις ιστορίες του καπετάν Αλέξη. Το πλήρωμα με προτροπή του καπετάνιου άρχισε να κοιμάται σε βάρδιες -ένας τη φορά- αλλά με τρία άτομα αυτό είναι ζόρικο. Είναι τρομερό πώς τεντώνονται οι ώρες, πώς η νύχτα γίνεται όλο και μεγαλύτερη όταν η κούραση σε εξαντλεί και κυβερνά η αίσθηση της ανημποριάς απέναντι στον αέρα που δεν έρχεται και ταυτόχρονα της βεβαιότητας πως δεν μπορείς παρά μόνο να περιμένεις. Και κάπως έτσι, αργά κοντά στις 04:00 σε ένα ακόμα τριμάρισμα ο αέρας μας επισκέφθηκε και δεν ξαναέφυγε παρά λίγα μόλις μίλια νότια του Φοίνικα.

05:47 δεν υπάρχουν λέξεις να περιγράψουν αυτές τις ανατολές... μάλλον κάπως έτσι θα ζωγράφιζε κανείς την ευτυχία! Είναι αυτό το κάτι πέρα από τα χρώματα και τα στοιχεία της φύσης, αυτό που δεν αποτυπώνεται, αυτό που νιώθεις, μυρίζεις, ακούς, αυτό που ακουμπά μια ανάσα αισιοδοξίας, θαυμασμού και γαλήνης πάνω στη ψυχή σου.

Είναι 9:00 το πρωί, η ζέστη ανυπόφορη, όλα τα υπόλοιπα σκάφη έχουν τερματίσει ώρες πριν. Σε μία ακόμα διακοπή του αέρα που μας επιτρέπει να βλέπουμε τη σηματοδύρα του τερματισμού αλλά να μην μπορούμε να πλησιάσουμε, ανίκανοι και μικροί μπροστά στη φύση, είμαστε πια εξαντλημένοι αλλά κεφάτοι. Ταξιδεύουμε με το ρεύμα της θάλασσας, αργά, πολύ αργά, λέγοντας αστεία και ανέκδοτα μεταξύ μας σαν ένας υδάτινος, παράξενος θίασος. Μεταμορφωμένοι, αλλιώτικοι από όταν ξεκινήσαμε κι εμείς γελού-